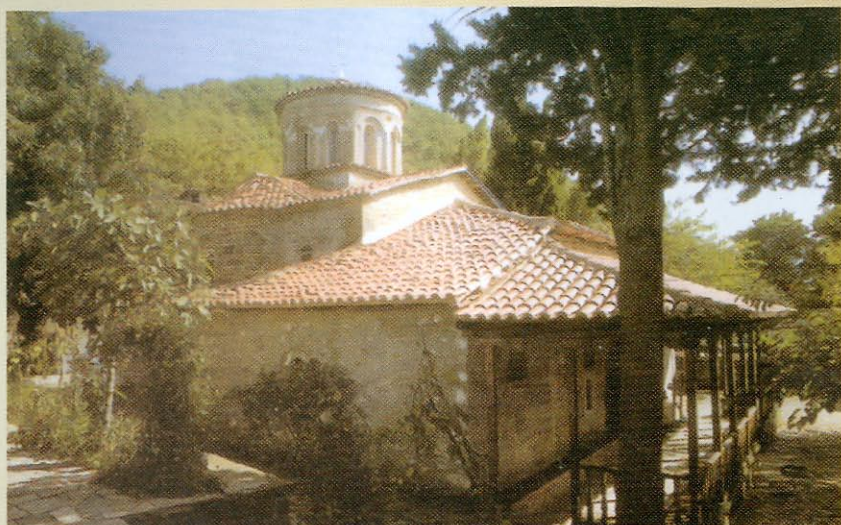

ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ
ΚΟΙΜΗΣΕΩΣ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ
ΡΕΝΤΙΝΑΣ ΚΑΡΔΙΤΣΑΣ

ΣΥΝΤΟΜΟ ΙΣΤΟΡΙΚΟ

ΜΑΡΤΙΟΣ 2005

Δ-νοη: Ι. Μ. Ρεντίνης 43 068, Ρεντίνα
Τηλ. 24430 71206
Φαξ: 24430 71370

Τοιχογραφίες στο Νάρθηκα

Τό Μοναστήρι τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου Ρεντίνας εἶναι κτισμένο σε πλαγιά τῶν Ἀγράφων στήν Πίνδο, στή συμβολή τῶν νομῶν Καρδίτσας, Φθιώτιδας καί Εὐρυτανίας. Ἀπέχει 7 χλμ. ἀπό τό χωριό Ρεντίνα, ἔδρα τοῦ ὁμώνυμου Δήμου καί σέ παλαιότερες ἐποχές ἔδρα τῆς Ἐπισκοπῆς Λιτῆς καί Ρενδίνης.

Σύμφωνα μέ τήν παράδοση, κτίστηκε κατά τόν 9ο ἢ 10ο αἰῶνα, ἐνῶ ὑπάρχουν ἀκριβεῖς μαρτυρίες γιά ἀνακαίνιση ὀλόκληρης τῆς Μονῆς το 1579 καί μόνο τοῦ Καθολικοῦ το 1640.

Ἡ ἀρχιτεκτονική τῆς Μονῆς ἔχει φρουριακό χαρακτήρα με τέσσερις πτέρυγες κελλιῶν γύρω ἀπό τό Καθολικό,

ἀπό τίς ὁποῖες σώζονται σήμερα μόνο ἡ Ἀνατολική καί ἡ Δυτική.

Ὁ ναός εἶναι ἀθωνικοῦ τύπου καί εἶναι κατάγραφος με τοιχογραφίες τοῦ 1662 ἱστορημένες ἀπό τό ζωγράφο, Ἰωάννη καί το γιό του, πού ἦταν ἀπό τούς σπουδαιότερους συνεχιστές τῆς Μακεδονικῆς σχολῆς, σύμφωνα μέ τόν Π. Βασιλείου.

Βόρεια καί Νότια τοῦ Νάρθηκα βρίσκονται τά παρεκκλήσια τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων Πέτρου καί Παύλου καί Ἁγίου Νικολάου καί τοῦ Τιμίου Προδρόμου ἀντίστοιχα, ἐνῶ στή Δυτική πτέρυγα ὑπάρχει παρεκκλήσι τοῦ Τιμίου Σταυροῦ μέ κρύπτη γιά τά κειμήλια ἢ σύμφωνα μέ τήν τοπική παράδοση «Κρυφό Σχολεῖο».

Μεγάλη πνευματική ἀλλά καί ὑλική ἀκμή γνώρισε ἡ Μονή κατά τήν ἐποχή τῆς Τουρκοκρατίας.

Ἦταν σταυροπηγιακή μέ ἐπικυρωμένα προνόμια ἀπό πατριαρχικό σιγίλλιο τοῦ 1764.

Τοιχογραφίες στο Νάρθηκα

Ἐπῆρξε σημαντικό ἐκκλησιαστικό κέντρο καί διατηροῦσε στενοὺς δεσμούς μέ τό Φανάρι καί τό Ἅγιον Ὅρος καθὼς καί μέ τή Ρωσία, ὅπου συντηροῦσε μετόχι τό ὁποῖο καί προσέδωσε στό Μοναστήρι τήν ἐπωνυμία «το Ρωσικόν».

Στό χώρο τῆς Μονῆς ἐπίσης λειτουργοῦσε νοσοκομεῖο γιά τούς ἀπόρους τῶν γειτονικῶν χωριῶν, ἐνῶ στά μέσα τοῦ 18ου αἰῶνα σχολή ἐλληνικῶν γραμμάτων πού ἐξελίχθηκε σέ ἀνωτέρα καί διατηροῦσε σημαντική βιβλιοθήκη.

Κατά τή διάρκεια τῆς Ἐπαναστάσεως ὑπῆρξε κέντρο ἀγῶνων καί κινημάτων, ὅπως αὐτῶν τοῦ 1848, τοῦ 1854, τοῦ 1867,

ὅποτε καί ὑπέστη σημαντικές καταστροφές κατά τίς συγκρούσεις μέ τούς Τούρκους.

Τό 1881, ὅταν ἀπελευθερώθηκε ἡ Θεσσαλία, εἶχε 7 μοναχοὺς. Στά ἐπόμενα, ὁμως, χρόνια ἐγκαταλείφθηκε καί ὑπήχθη στήν Ἱερά Μονή Κορώνης ὡς μετόχι ἕως τό 1927 πού ἐπανασυστήθη ἀπό τό λόγιο Μητροπολίτη Θεσσαλιώτιδος καί Φαναριοφερσάλων Ἰεζεκιήλ.

Ἀπό τό 1930 ἕως τό 1947 ἡγούμενος τῆς Μονῆς διετέλεσε ὁ Ἱερομόναχος Ἀβράμιος Ρούσκας πού ἐκτελέστηκε καί βρῆκε μαρτυρικό θάνατο κατά τή διάρκεια τοῦ Ἐμφυλίου πολέμου.

Σήμερα λειτουργεῖ (ἀπό το 2000), ὡς γυναικεία πλέον Μονή, τῆς ὁποίας ἡ ἀδελφότητα συνεχίζει τή μοναστική παράδοση τῶν Πατέρων μας καί μεριμνᾷ γιά τή συντήρηση τῶν κτισμάτων της.

Στην Ἱερά Μονή βρίσκεται ἀποθησαυρισμένο τμήμα τῆς κάρας τοῦ Ἁγίου ἱερομάρτυρος Βασιλείου πρεσβυτέρου τῆς ἐκκλησίας τῆς Ἀγκύρας, τοῦ ὁποίου ἡ μνήμη τιμᾶται στίς 22 Μαρτίου καί εἶναι ιδιαίτερα ἀγαπητός στους κατοίκους τῶν γύρω χωριῶν.

Ὁ Ἅγιος ἔζησε τόν 4ο αἰῶνα καί μαρτύρησε στήν Καισάρεια τῆς Καππαδοκίας το 362 μ.Χ. ἀπό τόν Ἰουλιανό τόν Παραβάτη.

Ἡ λειψανοθήκη φέρει τή χρονολογία 1780 καί εἶναι ἀγνωστο τό πῶς κατέληξε στή Μονή.

Ἡ Ἱ. Μονή ἀνήκει στήν Ἱ. Μητρόπολη Θεσσαλιώτιδος καί Φαναριοφερσάλων καί πανηγυρίζει στίς 15 Αὐγούστου καί στίς 22 Μαρτίου.